

ارزیابی کتیبه‌های هخامنشی از نظر ادبی - کتیبه

های فارسی باستان به خط میخی از نظر تاریخی و زبان‌شناسی اسناد بسیار با ارزش به شمار می‌روند. ولی از جهت ادبی از اهمیت اندکی برخوردارند. در این کتیبه‌ها جملات غالباً کوتاه موجز و ساده عیناً در قسمت‌های مختلف همان کتیبه یا کتیبه‌های دیگر تکرار می‌شود. کتیبه‌های فارسی باستان طبعاً از تخیلات ادبی و صور خیال عاری است. کتیبه‌های داریوش قدیمی‌ترین اسناد مکتوب ایرانی است که در زمان تالیف به نگارش درآمده است. این کتیبه‌ها از نظر ساختمان و محتوای دارای سبک خاصی است. سبک انشای کتیبه‌های هخامنشی ساده خشکی خشک و عاری است که زبان آن فاقد خشکی و عاری از تصنع و هنرهای و معروف نوعی ادبیات تبلیغاتی عصر است و پیدا است که زبان آن فاقد سبک‌های ادبی استوار و دیرین بوده است. داریوش در کتیبه‌ای به حفظ میراث و حفاظت از کتیبه‌های که نوشته است اشاره نموده است که این نشانی از هنر دوسنی و هنر پروری این پادشاه بزرگ ایران می‌باشد. آنچه در این سنگ‌نبشته‌ها می‌آمده مربوط به سیاست‌ها، دین و حکومت است.

بنابراین گزارش نویسندگان یونانی، ادبیات حماسی زبان فارسی باستان نیز احتمالاً به صورت شفاهی وجود داشته است (همو). میراث ادبی شفاهی در ایران باستان، افسانه، روایت، یا برخی روایات مربوط به کوروش و داستانها مربوط به بردیای دروغین از آن جمله است.